

Kedves Testvérek!

Az elmúlt hetekben bejártunk egy utat, Jézus búcsúbeszédei vannak velünk. Három felszólítás az, három hívás, amivel megállít és hív minket a mi Urunk: „Ne nyugtalankodjatok!... Maradjatok bennem!... Nem ti választottatok!”

A mai Igénket olvasva eszembe jut, hányszor hallom, hogy valaki dönt Jézus mellett, vagy egy lelkész, evangélista arra hívja az embereket, hogy döntsenek Jézus mellett. Eszembe jut a saját megtérésem is, hogy én tényleg azt éltem meg, hogy én döntök, de visszatekintve, nagyobb távlatból látszik, hogy ez az egész elő volt készítve és én csak reagáltam Jézus hívására.

1. A kiválasztó Isten

A mindenható Isten, aki megmutat magából valamit, kijelent a Szentíráson keresztül, szuverén Úr. Annyit enged látni a munkájából, a működéséből, hogy dönt, elrendel dolgokat, megszab határokat, mederben tart dolgokat. Nem tartozik senkinek számadással, magyarázattal, mit miért tesz. És miközben van benne logika, rendszer, nem feltétlenül tudjuk megérteni, kikutatni Isten szándékait, terveit.

De az, ami az Ő megismerése és a mi életünk szempontjából fontos, az megérthető:

- 1.1. Ő kiválasztotta az üdvösség útját: ahogy azt az Ef 1-ben is olvashatjuk: eldöntötte, hogy csak Jézus Krisztus által lehet üdvösség, általa van bűnbocsánat, Ő az út az örök életbe.
- 1.2. Az is megérthető, hogy Ő kiválaszt, elhív embereket feladatokra, szolgálatra, ahogy kiválasztotta Ábrahámot, Izrael népét, vagy egy-egy prófétát egy-egy küldetésre. Ez a kiválasztás szolgálatot, elkötelezettséget és gyakran többlet nehézséget, felelősséget is jelent.

A felolvasott Igében Jézus a tanítványaival beszél. És amit mond, az először is közvetlenül az Ő kapcsolatukban értelmezendő: Ő hívta el őket. Ő lépett oda, választotta ki őket és szólította meg a halászháló mellől, a vámszedő asztaltól, onnan, ahol éppen voltak. Normál esetben a tanítványok választották a tanítót maguknak, itt ez fordítva történt. A helyes fordítása ennek a néhány szónak így hangzik „Nem te voltál az, aki választott...!”. Jézus ezzel tiszta kereteket ad, emlékeztet, hogy ez a kapcsolat nem egy emberi döntésen alapul.

Ez a választás nem érdem szerinti, hanem a kegyelmen alapul. Isten, ahogyan látjuk a Szentírásban, sosem a legkiválóbbakat és a legalkalmasabbakat választja ki – ahogyan azt az ember teszi egy választás esetén. Nem azt, aki a leghatékonyabb lesz, aki a legfejldőképesebb... hanem azokat, akik törekenyek, akiken az Ő kegyelme nyilvánvalóvá válhat.

Ebben az Igében tehát nem a hívők általános kiválasztásáról van szó, hanem arról a sajátos kiválasztásról, ami a tanítványoké az evangélium hirdetésére. Ezért tanítványok, ez a célja, az értelme a létüknek: kiválasztás, elhívás, elrendelés, gyümölcstermés, imádság.

Ha tanítványok vagyunk, része vagyunk Krisztusnak, Benne vagyunk, Benne élünk és Ő cselekszik általunk. Teljesen nyilvánvaló, hogy ebben ki irányít, ki tartja kézben a dolgokat. Az isteni kegyelem és az emberi akarat nem osztható meg: az akarat, a döntés egyedül nála, Jézusnál van.

Az életet adó Isten pedig megáldja a tanítványokat. Elküldi őket, ahogy a missziói parancsban is elküldte őket: menjetek el! Mozgásban kell lenni, el kell menni és hirdetni, hogy elközelített a mennyek országa. Megáldja gyümölcstermésével őket, ha nem olyannal, amit elképzelnek, vagy olyannal, amit el sem tudnak képzelni...

És ígéretet is kapnak: kérjenek és adatik. Bármit kérjenek, ami ezen az úton szükséges. Nyilván nem fog öncélú boldogságért kérni egy tanítvány, ha valóban Krisztusban van, tudni fogja, mit kell kérnie. A bármit azonban felszabadít: Isten hihetetlenül gazdag és nagyvonalú Atya és amire szükségünk van, meg is adja. Kérjünk, bizalommal és bele nem fáradva újra és újra.

2. Közösségi kihívás

A felolvasott alapige a gyülekezetünk vezérigéje, amiért hálásak vagyunk Istennek. Benne van a hívás, a kijózanító isteni cselekvés és szándék, az ígéret a gyümölcstermésre és a megtartásra. Ez az Ige intés, emlékeztetés, bátorítás és ígéret egyszerre a számunkra.

Intés, mert veszélyeztet minket is, mint minden ma élő keresztyén közösséget a 21. században, hogy azt gondoljuk, mi hozzuk létre a dolgokat, mi mozgatjuk a szálakat. Intés, hogy minden döntésünkben Őt keressük

és az Ő akaratát akarjuk követni. És ennek minden szinten jelen kell lennie: a vezetésben, presbitériumban, a lelkészek között, szolgálatvezetőknél, szolgáló csapatokban és minden gyülekezeti tagban is. Nem szolgáltatás vagyunk, hanem tanítványi közösség.

Emlékeztetés arra, hogy nem nekünk kell kitalálni, mi a gyülekezet? Nem újabb és újabb újításokkal kell meghatározni saját magunkat, hanem emlékeztetni kell saját magunkat, hogy mire hívott el minket a mi Urunk. Hogy egy gyógyuló és gyógyító közösség legyünk az Ige hirdetése, a törődő közösség és a társadalomban való tudatos jelenlét által. És hogy ez a közösség sosem lesz „készen”, nem lesz egy olyan állapot, amikor mindent elértünk, hanem folyamatosan úton lesz, folyamatban lesz.

Bátorítás, hogy amikor elgyengülünk, Ő megerősít. Ha elveszítjük a motivációinkat, Ő megtart. Hogy nem rajtunk múlik, mert akkor már nem létezne keresztyén közösség itt Gazdagréten. Nem mi tartjuk magunkat, hanem Ő tart minket. Ebben lehet megpihenni, megnyugodni. Ő hozza az embereket, Ő tesz hitelessé, Ő gyógyít. Bátorítás, hogy imádkozzunk, hogy kérjünk Tőle nagy dolgokat a gyülekezetünkre nézve, hogy Ő tegyen csodát, hozza el az Ő szabadítását közénk újra és újra!

Ígéret, hogy Ő cselekszik és nemcsak megtart, hanem el is végzi rajtunk keresztül az Ő munkáját, betölti a terveit. Hűséges az Isten és hoz gyümölcstermést és megvéd, oltalmaz az Ő dicsőségére. Hogy lesz élet, mert ez belőle fakad és Ő kiapadhatatlan forrás a számunkra!

3. Egyéni kihívás

Mindezekkel együtt felmerül az egyéni vetülete is ennek az Igének: mi az én dolgom akkor? Ha Ő választ és irányít, mit kell nekem tennem? Mire mondhatok nemet? Mi a jelentősége a döntéseimnek? Nem tesz mindez passzívvá?

A válasz a tanítványi létben van, abban, amit láthatunk az első tanítványok életén is az apostoli korban. Egy ilyen erős kiválasztás és elhívás után átélve Krisztus szenvedését, halálát, a mélységet, átértékelték a feltámadás csodáját, kitöltötte rájuk Isten a Szentlelket, elküldte őket az Ő munkájába. És ezután az apostolok mentek, döntöttek, szóltak, cselekedtek, félreértettek dolgokat, hibáztak, majd visszatértek, megbánták, bocsánatot kértek, nem maradtak egyedül, segítséget kértek, nem kímélték életüket, de törődtek egymással. A Szentlélek az, aki által vezet, nem hagy egyedül a mi Urunk és vezeti akaratunkat, döntéseinket, akár érzékeljük, akár nem. A mi dolgunk, hogy hívjuk Őt, figyeljünk rá és nyugodjunk meg benne: Ő munkálkodik általunk és nem tudjuk elrontani Isten tervét. A rossz döntéseinknek lehet következménye, amiért felelősséget kell vállalnunk Isten előtt, de a saját jelentőségünket ne becsüljük túl. Isten munkáját nem akadályozzák ezek. Olyan jó, hogy mi nem vagyunk istenek!

Nem, egyáltalán nem tesz passzívvá, ha követem Jézust, hanem kapcsolatra hív: ebben a kapcsolatban maradva, élve egy aktív, felelősséget vállaló életre.

Befejezés

Jézus követése során szeretjük ezt a képet használni: Krisztus él bennem. A Szentírásban is szerepel ez a kifejezés, összesen 8 alkalommal. Ellenben 180-szor fordul elő a kifejezés (143 alkalommal Pál apostolnál), hogy Őbenne vagyunk, Krisztusban. Erre a fordulatra van szükségünk a leginkább. Ahelyett, hogy azzal törődünk, hogy bennem él Krisztus és engem erre vagy arra hív: rejtőzz el Krisztusban! Menekülj hozzá! Így tudsz kapcsolódni azokhoz, akik szintén hozzá menekülnek, Benne rejtőznek el, Tőle várják a segítséget. Az a gyülekezet az életképes hosszú távon, az a közösség lesz gyümölcstermő, akik a Krisztusban rejtőzők közössége. Akik felismerik: nem ők választották ezt maguknak, hanem Ő választotta ki mindannyiukat magának. Ezt munkálja bennünk és közöttünk a feltámadott Úr!

Ámen!

Thoma László